

Arrest

nr. 134 606 van 4 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. N. T., verklaart over de Tibetaanse nationaliteit te beschikken en op 1 januari 1983 geboren te zijn in het dorp Rumed, district Chamdo, provincie 'Tibetan Autonomous Region', Volksrepubliek China (VRC). In de lente van 2001 vertrok u op 18-jarige leeftijd naar India. Op 7 april 2001 kwam u aan in het onthaalcentrum ('reception centre') van Dharamsala. Daarna ging u naar het klooster Chokling Gompa. Van 2001 tot 2003 studeerde u er Tibetaans en van 2003 tot 2008 ging u in retraite. Al die tijd had u geen RC. In oktober-november 2011 verbak u uw eed als monnik omdat u in juli 2011 een relatie met een vrouw was begonnen. Zij – T. D. - is nu ook uw vrouw. U vertrok met haar naar Delhi waar u een tijdje brood verkocht. Nadien vond u werk in een gastenverblijf. Daar werkte u vijf maanden. Omdat u niet aan een RC kon geraken doordat u geen voogdouders vond, wou u India verlaten.

Begin mei 2013 verliet u India, op 6 mei kwam u aan in België en diezelfde dag diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten neer: attesten van de onthaalcentra in Nepal en Dharamsala, de 'hukou' (Chinese gezinsregistratie) van uw familie, 25 foto's, bevestigingsbrief van het onthaalcentrum, een bevestigingsbrief van het klooster, een schooldocument van uw vrouw, het 'green book' en de RC van uw vrouw en een brief van de Indische verpleegstersraad.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten ('Hokou' en attesten van de 'reception centre' in Nepal en Dharamsala) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: A. N. T. geboren op 1 januari 1983 en geboren te Rumed, district Chamdo, provincie 'Tibetan Autonomous Region', China. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS vragen 9-18, 30,67-72, 116-124) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2001 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing in India en uw jarenlange verblijf in een klooster in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

Na uw vlucht uit de VRC in 2001 heeft u van 7 april 2001 tot 5 mei 2013 in India verbleven. Van april 2001 tot oktober-november 2011 ging u naar het Chokling Gompa klooster om er Tibetaans te studeren. U verbleef ook in het klooster. Nadat u het klooster verliet leefde u van de verkoop van brood in Delhi en later van uw werk in een guesthouse.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

U verklaarde dat u nooit in het bezit bent geweest van een dergelijke RC omdat u geen 'voogdouders' vond en bijgevolg geen rechten genoot in India. Deze verklaringen zijn echter compleet ongeloofwaardig omdat u er 12 jaar zonder noemenswaardige problemen hebt kunnen wonen en werken (CGVS vragen 33-38, 49, 53-65, 76-77, 89, 105). U stelt zelf dat als men in het klooster verblijft, men geen problemen heeft omdat ze u "voedsel, kleren en alles" gaven. Ook nadat u het klooster verliet, had u blijkbaar weinig problemen om uw leven verder te zetten in Delhi. U vond er werk en u bent er getrouwd. U slaagt er nauwelijks in concrete problemen aan te halen in verband met het ontberen van een RC (CGVS vragen 108-110). Het enige dat u vermeldt, is dat de politie soms uw papieren controleerde en dat ze geld vroegen. Wat u hier over vertelt, is echter dusdanig beperkt en oppervlakkig dat hier geen geloof aan gehecht kan worden. U haalt ook problemen aan die uw vrouw

ondervond. Ze zou van het hoofd van het gezondheidsdepartement geen werk hebben gekregen nadat ze haar studies beëindigde. Uit het document dat u neerlegt, blijkt dit echter niet. In tegendeel, de bepaling in het document dat u voorlegt, is er net om de studenten te helpen zodat verpleegsters niet langer tegen hun wil - en met intrekking van hun certificaten - in bepaalde instellingen zouden moeten werken (Zie groene map). Kortom, niets wijst erop dat het voor u onmogelijk was om in India te wonen en te werken.

Bovendien is het niet aannemelijk dat u gedurende de 12 jaar die u in India hebt doorgebracht geen RC hebt kunnen bemachtigen. Vooreerst blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er doorheen de jaren verscheidene registratiecampagnes zijn geweest waarbij Tibetanen die geen 'white book' hadden, toch een RC konden bemachtigen. Dat u hier niet kon omgaan omdat u in retraite was, is geen afdoend excuus omdat het geweten is dat het klooster haar studenten en monniken helpt om de nodige documenten te verkrijgen. U beweert dat u niet wist of de Tibetaanse overheid of het klooster hierin hulp bood, wat vreemd is voor iemand die 10 jaar in een klooster heeft gewoond. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, beweert u dat u nooit op het belang van die RC hebt (CGVS vragen 42-43, 105). Dat u geen RC kon bekomen omdat u geen voogdouders kon vinden, is überhaupt ongeloofwaardig aangezien u op dat moment een volwassen man van minstens 18 jaar oud was, uw vrouw wel een RC had en u dus haar ouders had kunnen opgeven als voogdouders, u uw echte ouders had kunnen opgeven, u wel 950.000 roepies kon lenen van mensen, maar geen voogdouders kon vinden vanwege uw 'slechte reputatie' en u op geen enkel moment een sluitende verklaring kan geven voor het feit waarom u die voogdouders nodig had of waarom u er geen kon vinden (CGVS vragen 44-48, 103-105, 112-115, 141-144).

Daarnaast bent u nadat u het klooster verliet voor Tsering Dolma nog twee jaar in India gebleven (CGVS vraag 106). Dit relativeert sterk de ernst van uw vrees en de onoverkomelijkheid van uw problemen. Indien het voor u werkelijk ondoenbaar was om nog langer zonder RC in India te verblijven, mag er van u verwacht worden dat u eerder zou vertrekken. Dat het twee à drie jaar heeft geduurd eer alles geregeld was om India te verlaten, is weinig waarschijnlijk. Dit wordt bevestigd doordat u eerder zei dat u tijdens uw werk in het hotel - tijdens uw laatste vijf maanden in India - de procedure om India te verlaten, had gestart (CGVS vraag 60).

Bijgevolg kan er op basis van bovenstaande elementen geconcludeerd worden dat uw bewering dat u geen RC had fundamenteel onderuit gehaald is.

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrechten opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u niet/nooit in het bezit bent geweest van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, wat in uw geval in alle redelijkheid kan worden aangenomen (zie supra), blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Aangezien uit bovenstaande redenering blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw gebrek aan een RC, is het eveneens onwaarschijnlijk dat u niet de mogelijkheid had om een - veel goedkoper - internationaal reisdocument (IC) te bekomen waarmee en legaal India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen. Het loutere feit dat u geen RC had, overtuigt immers niet.

Dat u niet de waarheid spreekt mbt. uw reis naar Europa en de daarbij gebruikte documenten blijkt evenzeer uit het volgende. Zo geeft u zelf aan dat u met een vals paspoort zou hebben gereisd, maar weet u eigenlijk niet wat er in stond, omdat u 'er niet op lette'. Na enig aandringen blijkt u wel te weten dat het paspoort op naam van ene 'Shumar' stond en dat de vermelde geboortedatum 1 februari 1982 was (CGVS vragen 82-85). Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig en individueel te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen volledige informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten en de erin vermelde persoonsgegevens. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. Dat u enkel een (onvolledige) naam kan opgeven en een geboortedatum is ruimschoots onvoldoende. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg. Zelfs de labels van uw bagage zou u zagezegd aan de smokkelaar hebben moeten afgeven (CGVS vraag 87). Dit alles komt weinig geloofwaardig over en laat minstens vermoeden dat u bewust uw RC en/of IC achterhoudt om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeluid naar China doch wel kan worden teruggeluid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Uit de toelichting in het verzoekschrift leidt de Raad af dat verzoeker de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de materiële motiveringsplicht en artikel 3 EVRM geschonden acht.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 21 stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Verzoeker verklaarde in India nooit in het bezit geweest te zijn van een verblijfsvergunning (RC), noch van een reisdocument (IC). Verzoeker zou illegaal gereisd hebben met een vervalst paspoort (gehoorverslag, vragen 82-85). Verzoeker meent hierdoor dat hij niet over de juiste documenten beschikt om opnieuw tot India te worden toegelaten. Verzoeker baseert zich voor deze stelling op een rapport van een Zwitserse NGO waarin wordt gesteld dat *“een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven”* (stuk B. 5). Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal een 'garantie' had moeten vragen aan India dat verzoeker over de mogelijkheid beschikt om terug te keren, hetgeen hij afleidt uit een richtlijn van het UNCHR (stuk B. 14).

De Raad wenst vooreerst op te merken dat verzoeker niet aannemelijk maakt nooit in het bezit geweest te zijn van een RC of een IC. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat zowel de Indiase als de Tibetaanse autoriteiten actieve pogingen ondernemen om zoveel mogelijk leden van de uitgebreide Tibetaanse gemeenschap in India van die documenten te voorzien. Hiertoe worden regelmatig grootschalige registratiecampagnes opgezet waaraan de educatieve en religieuze instellingen van de Centrale Tibetaanse Autoriteit actieve medewerking verlenen (COI Focus China/India *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 12-16). Verzoeker geeft geen aannemelijke verklaring waarom hij, ondanks een jarenlang verblijf, huwelijk en professionele werkzaamheden in India, nooit een RC zou hebben aangevraagd of verkregen. Verzoeker wijt dit respectievelijk aan het feit dat hij op "retraite" was, dat hij het belang daarvan niet inzag en dat hij na uittreding uit het klooster geen "voogdouders" kon bekomen vanwege een "slechte reputatie" (gehoorverslag vragen 42-43 en 103-105). Geen van voormelde redenen vermag te verklaren waarom

verzoeker geen RC zou hebben aangevraagd of verkregen. Vooreerst blijkt uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal dat de Tibetaanse kloosterinstellingen hun studenten/monniken actieve bijstand verlenen bij het bekomen van hun RC (*ibid.*). Daarenboven blijkt uit geen enkel stuk dat het opgeven van “voogdouders” een voorwaarde zou zijn voor het aanvragen of het bekomen van een RC door een volwassen man als verzoeker. Aan verzoekers stelling jarenlang zonder RC in India te hebben geleefd kan derhalve geen enkel geloof gehecht worden. Evenmin aan verzoekers stelling zonder IC India te hebben verlaten kan geloof gehecht worden. Verzoeker blijkt immers niet bij machte om zijn beweerde illegale reisweg, noch de documenten die hij daarbij zou hebben gebruikt, te kaderen met geloofwaardige verklaringen (gehoorverslag vragen 82 en 85). Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om deze motieven te ontkrachten met objectieve argumenten.

Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat een illegale uitreis zonder IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij IC's uitreiken aan Tibetanen die zich in het buitenland bevinden zonder IC. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker wijst weliswaar naar een rapport van een Zwitserse NGO waarin wordt gesteld dat “een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven” (stuk B. 5), doch deze stelling is vooreerst *in casu* niet van toepassing, gezien verzoeker niet aannemelijk maakt India te hebben verlaten zonder IC, terwijl deze stelling daarenboven lijnrecht ingaat tegen de informatie van de commissaris-generaal, die gebaseerd is op rechtstreekse communicatie tussen CEDOCA en de Indiase ambassade. Uit die communicatie blijkt duidelijk dat de ambassade bij het uitreiken van duplicaten van een IC geen rekening houdt met de manier waarop de betrokkene India zou hebben verlaten (*ibid.* p.21). Waar verzoeker tot slot stelt dat de commissaris-generaal “geen garantie heeft gevraagd” aan India om verzoeker de mogelijkheid te geven naar India terug te keren, merkt de Raad op dat uit voormelde informatie duidelijk blijkt dat de Indiase consulaten actieve bijstand verlenen om in India geregistreerde Tibetanen te voorzien van de nodige papieren om een terugkeer mogelijk te maken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal op gebrekkige of foutieve feitenvinding is gestoeld, noch slaagt hij erin om zelf met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn.

Gelet op het voorgaande merkt de Raad op dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de ‘reële bescherming’ van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als ‘eerste land van asiel’ kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie is waardoor Tibetanen er niet van de bescherming kunnen genieten die door dat verdrag wordt aangeboden, Tibetanen er geen doeltreffende doch slechts een precare bescherming genieten en de bescherming slechts tijdelijk is en niet duurzaam. Verzoeker meent hierdoor dat de bescherming die India aan de Tibetanen louter het “*de facto dulden*” van deze gemeenschap betreft, zonder evenwel duurzame wettelijke garanties te bieden, waardoor deze bescherming niet voldoet aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker “*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*”. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de

informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoeker in het bezit is van een geldig RC, door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Waar verzoeker wijst op *"bronnen die melding maken van deportaties van Tibetanen naar China"* en daartoe verwijst naar stuk B. 5 gevoegd bij zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat geen van de vermelde gevallen slaan op een effectief uitgevoerde repatriëring van een Tibetaan met geldig RC.

Wat betreft verzoekers stelling dat Tibetanen in India geen doeltreffende doch slechts een precare bescherming genieten, die zich louter beperkt tot het *de facto* dulden van de Tibetaanse gemeenschap op haar grondgebied terwijl er geen wettige garantie bestaat dat deze bescherming zal verminderen en uiteindelijk verdwijnen, herhaalt de Raad vooreerst dat Tibetanen thans genieten van een grondwettelijke waarborg van het non-refoulementprincipe en merkt de Raad verder op dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal daarentegen wijst op een versteviging van de verblijfsrechtelijke positie van de Tibetanen. Zo krijgen Tibetanen die al twintig jaar in India wonen tegenwoordig een RC met geldigheid van 5 jaar (*ibid.*, p. 11). In zoverre verzoeker er in zijn verzoekschrift tenslotte op wijst dat *"de gevolgen van het niet bezitten van een RC zeer ernstig zijn en het risico inhouden van gevangenneming en uitwijzing naar Tibet"*, wijst de Raad erop dat verzoeker luidens zijn verklaringen in het bezit was van een RC en dat hij bij terugkeer zijn verblijfsrecht aldaar terug kan opnemen. Zo worden op de website van het Indiase *"Bureau of Immigration"* concrete instructies gegeven over de administratieve stappen die Tibetanen dienen te ondernemen die terugkeren uit het buitenland en die de termijn voor hernieuwing van hun RC (gedurende hun verblijf in het buitenland) zouden hebben laten verstrijken (*ibid.* p. 11).

Wat betreft verzoekers stelling dat de beschermingsstatus van Tibetanen slechts tijdelijk is en daardoor geen *"recht is voor permanent wettig verblijf"*, merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aan de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen geen voorwaarden gekoppeld zijn en dat de verlenging in de praktijk een formaliteit betreft die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt *"routineus en gesmeerd"*, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en *"dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap (...) inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden"*. Bovendien kan *"wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes"* krijgen maar ook *"De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal". Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt"* (*ibid.*, p. 14-15). Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze op incorrecte feitenvinding is gestoeld, noch om zelf met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Verzoekers stelling dat *"de gevolgen van het niet bezitten van een RC zeer ernstig zijn"* is niet relevant, gezien verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer van een RC verstoken zou worden. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde onbeperkt verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet

dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die vrij en zonder voorwaarden verlengbaar is, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en aan de criteria die daarvoor in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG worden gesteld.

2.3.3. Inzake verzoekers vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel.

Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten gezien hij in India niet over een RC beschikte en bijgevolg niet over rechten beschikte. Hoger (2.3.2.1.) werd reeds uiteengezet dat aan verzoekers beweerde illegale verblijf in India geen enkel geloof kan worden gehecht. Hij kan zich dan ook niet beroepen op de ontstentenis van verblijfsrechtelijke documenten en rechten om een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde, noch een reëel risico op ernstige schade, aannemelijk te maken.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker bijkomend dat Tibetanen leven in overbevolkte kolonies in moeilijke leefomstandigheden, zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in dat land. Tibetanen zouden er gebukt gaan onder talrijke beperkingen op hun menselijke rechten en vrees voor hun leven en hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties. Verzoeker merkt verder op dat *“hun rechten en vrijheden beperkt worden op algemene wijze”*, in het bijzonder het *“recht op vrije meningsuiting, vereniging, verplaatsing, arbeid, onderwijs en eigendom”*. Verzoeker meent tot slot dat de fysieke integriteit en veiligheid van Tibetanen te India worden bedreigd door Indiërs. Verzoeker verwijst voor dit alles naar de stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt. Tot slot merkt verzoeker op dat het Cedoca-rapport waarop de commissaris-generaal zijn oordeel baseert tot stand gekomen is op basis van gebrekkig onderzoek en dat *“talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten van dit rapport tegenspreken”*.

De Raad merkt vooreerst op dat de schrijvende situatie die in het verzoekschrift wordt schetst geen steun vindt in de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielpcedure heeft afgelegd. Uit die verklaringen blijkt dat verzoeker jarenlang ongestoord woonde, werkte en huwde in India. Na een jarenlang verblijf in een klooster te Dharamsalah zou verzoeker in 2011 met zijn vrouw naar Delhi vertrokken zijn waar hij de volgende jaren werkte als broodverkoper en medewerker in een gastenverblijf (gehoorverslag vragen 108-110). Uit verzoekers verklaringen blijkt derhalve geen situatie van rechteloosheid of discriminatie die zouden oplopen tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker wijst naar schrijvende situaties voor Tibetanen zonder RC stelt de Raad vast dat verzoeker zich daar niet dienstig op kan beroepen, gezien hij niet aannemelijk maakt bij terugkeer van dat document verstoken te zijn. Verzoekers beweringen aangaande de preciaire levensomstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap staan verder haaks op de levensomstandigheden die blijken uit de objectieve informatie die verwerende partij bij haar verweernota voegt. Daaruit blijkt onder meer dat de Tibetanen in de regio's waar zij zich gevestigd hebben in een betere socio-economische situatie verkeren dan de Indiase staatsburgers zelf, hetgeen door die laatsten als onrechtvaardig wordt aangevoeld. Het *“economische succes”* van de Tibetaanse gemeenschap zou te wijten zijn aan *“de massale influx van buitenlandse hulp, het teruggestuurde geld van familieleden, het hoge opleidingsniveau van de Tibetaanse gemeenschap en het voor handen zijn van moderne technologie in die gemeenschap”* (*ibid.*, p. 22'). Wat betreft de algemene juridische situatie voor Tibetanen met een legale verblijfstatus in India merkt de Raad tot slot op dat de discriminatoire maatregelen die in India zouden gelden ten opzichte van de Tibetaanse gemeenschap niet expliciet gericht zijn tegen de Tibetaanse gemeenschap *an sich*, doch louter een uiting zijn van diverse rechten die worden toegekend aan Indiase staatsburgers enerzijds en wettelijk verblijvende buitenlanders anderzijds, zoals een beperktere toegang tot de publieke jobmarkt en het verwerven van onroerende goederen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen Indiase staatsburgers en personen die de Indiase nationaliteit niet hebben houdt geen 'vervolging' in zoals bedoeld onder de Vluchtelingenconventie, noch ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker stelt dat de RC Tibetanen *“slechts toelaat te leven in een bepaald deel van India – de kolonies – en dat zij de toelating nodig hebben van de lokale autoriteiten om naar elders in het binnenland te reizen”*, merkt de Raad op dat verzoeker deze stelling met geen enkel stuk kan staven. Verzoeker verwijst weliswaar naar

stuk B. 5, gevoegd bij zijn verzoekschrift, doch uit dat stuk kan daarentegen worden afgeleid dat Tibetanen met RC het recht hebben om te reizen (Stuk B. 5, p. 3). Evenmin uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan worden afgeleid dat het verblijfsrecht van het RC beperkt zou zijn tot slechts enkele delen van India. Er is weliswaar een registratieplicht voor wie wil verhuizen naar een anders district, doch uit de informatie blijkt niet dat hieraan voorwaarden verbonden zijn, of dat een aanvraag tot registratie zou kunnen worden geweigerd (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 10). Voor wat betreft de inperking van de vrije meningsuiting en het recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden kan worden vastgesteld dat verzoeker nooit eerder verklaard heeft aan dergelijke acties te hebben deelgenomen. Voor wat betreft het recht op arbeid merkt de Raad op dat de RC toegang verschaft tot de private arbeidsmarkt in India (*ibid.* p. 26). Het gebeurlijk voorkomen van werkloosheid binnen de Tibetaanse gemeenschap is een louter algemene socio-economisch probleem dat op zich geen verband houdt met de criteria voor bescherming vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker verwijst naar bedreiging van de fysieke integriteit merkt de Raad op dat dit evenmin blijkt uit de verklaringen van verzoeker en dat een systematische vervolging van de Tibetaanse gemeenschap door Indiase staatsburgers niet blijkt uit de objectieve informatie van verweerder. Wat betreft het recht op onderwijs blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de Tibetanen toegang hebben tot het reguliere Indiase schoolsysteem, inclusief de universiteiten (*ibid.* p. 25-26). Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden. In zoverre verzoeker tot slot de Cedoca-informatie zelf bekritiseert en zegt dat deze op basis van gebrekkig onderzoek tot stand is gekomen en in strijd lijkt met talloze internetbronnen, merkt de Raad op dat dit algemene kritiek betreft en dat verzoeker nalaat te preciseren welke bepaling foutief zou zijn, wat niet dienstig is. Verzoeker slaagt er aldus niet in om aan te tonen dat de algemene situatie voor Tibetanen te India dermate precair is dat zij oploopt tot 'vervolging' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en dit noch omwille van de socio-economische omstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap, noch omwille van het andere juridische regime waaraan zij als ingezetenen zonder de Indiase nationaliteit zijn onderworpen.

2.3.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER